

SEPTEMBER

De sista dagarna på lovet bara flög förbi. Nu var det redan flera veckor in på höstterminen. Det var roligt att gå i treet och skolvägen fixade jag nu på egen hand. Jag hade lärt mig att titta efter bilar, ta ögonkontakt och gå över vägar. En onsdag efter skolan fick jag syn på pingislappen i röran på mitt skrivbord. Mitt i allt som hände under terminsstarten hade Luna och jag glömt bort idén med att börja på pingis. Jag läste på lappen. *Träning onsdagar kl. 18.30 – 19.30. Kom när som helst och prova på*, stod det.

Perfekt, tänkte jag, vi kunde alltså gå dit redan ikväll. Sedan fick jag syn på en liten anteckning som jag själv hade gjort på lappens baksida. Ledtråden från Helios. Jag hade tydligen skrivit ner den, och det var bra tänkt. Annars

hade jag kanske glömt bort hela äventyret.

Som tur var hade Luna inget bättre för sig den här kvällen, så efter middagen promenerade vi för andra gången samma dag mot skolan och gymhallen.

Det var en av de där första kyliga kvällarna. Sommaren kändes som bortblåst och det märktes att en ny årstid var på ingång. Som tur var hade vi våra höstjackor. De var extra varma och vi hade förberett dem med reflexer inför att kvällarna skulle bli mörkare. I min ena ficka låg en pannlampa som jag längtade efter att få använda.

Hösten innan hade vi fått lära oss i skolan om hur man gör sig synlig i trafiken när det är mörkt. Vi hade blivit förvånade över hur svårt det var för bilförare att upptäcka en mörkklädd person utan reflexer.

Luna och jag gillade verkligen att gå tillsammans, för vi hade alltid så mycket att prata om. Varje år i september deltog vår klass i en aktivitet som gick ut på att ta sig till och från skolan på ett aktivt sätt. Man fick poäng för varje gång man gick eller cyklade, men även när man åkte kollektivt. Luna och jag ville samla så mycket poäng till klassen som möjligt så vi brukade tacka nej till bilskjuts. Det blev mindre trafik vid skolan när färre åkte bil, och så var det dessutom bättre för miljön. Till våren skulle vi börja cykla till skolan med Lunas pappa. Det såg vi verkligen fram emot. Egentligen ville vi cykla själva redan nu, men våra föräldrar tyckte att vi var för små.

När vi kom fram till gymnasalen mötte en pingisledare oss i entrén.

– Har ni kommit för att prova på? undrade han.

– Ja, sa jag. Och jag har anmälningsslappen med mig.

– Toppen, sa tränaren. Fyll i uppgifterna och lämna in den innan ni går hem.

Han gav oss pingisracket och boll

och visade oss till ett ledigt bord.

Vi fick lära oss hur man håller racket och öva på backhand och forehand. På slutet skulle man spela en hel tresetare. Men just när vi skulle börja upp-täckte jag en handskriven text på bollen.

Merkurius stod det. Namnet på en planet, det visste jag.

Minnet från Helios och min ofrivilliga rymdresa kom tillbaka som en blix.

Visst ja! Jag hade ju ledtråden med mig!

Jag slet fram pingisappen och läste vad jag skrivit på baksidan.

Luna som väntat en stund på min serve såg irriterad ut. Hon undrade nog vad jag höll på med.

... *En mycket liten boll ...* stod det. Jag hade hamnat rätt. Var det en slump? En pingisboll som föreställde Merkurius. Men hur hängde det ihop med vad jag varit med om i biblioteksaulan?

Jag var tvungen att förklara allt för Luna, och medan jag berättade förvandlades hennes missnöjda min till ett stort leende.

– Jag tror jag fattar, sa hon. Det är ett planetarium.

Det var ett ord jag aldrig hade hört.

– Så här: Helios, det är ju biblioteksaulan. Som föreställer solen, eller hur?

– Jo ...

– Och om solen skulle ha varit lika stor som den byggnaden, fortsatte Luna, då skulle Merkurius vara lika liten som den här pingisbollen! Ett planetarium är liksom en miniatyr av solsystemet. Och om det är riktigt bra så ska planeterna ligga på rätt avstånd från solen enligt modellens skala.

Det kan hända att jag fattade vad Luna sa. Eller inte. Jag tittade på den lilla bollen och tänkte på den stora runda biblioteksaulan med en bild av solen i taket. Kunde det verkligen stämma? Solen och Merkurius. En hel stor byggnad jämfört med en liten pingisboll.

Luna var väldigt smart och jag visste att hon hade läst mängder om rymden. Hon berättade att man kunde se himlakropparnas storlek och avstånd till solen i en tabell som hon hade hemma hos sig. Med hjälp av tabellen och några knapptryck på miniräknaren skulle man kunna få fram avstånd och storlek på alla planeter om solen hade varit lika stor – eller liten – som biblioteksaulan.

– Alltså måste vi börja med att ta reda på hur stor Helios är, sa Luna.

– Biblioteket stänger halv åtta, sa jag. Vi kanske hinner dit om vi går lite tidigare från träningen.

När alla samlades för en gemensam avslutning lämnade vi våra grejer och lappen till tränaren som snopet såg efter oss.

– Det var jättekul, vi kommer på nästa träning, hann vi säga innan vi skyndade ut genom dörren.

Nu var det bråttom och vi sprang för att hinna innan biblioteket stängde.

– Jag hittade den här, flåsade Luna och viftade med någon slags pappersremsa. Den satt virad runt handtaget på ditt racket. Jag trodde först det var grepptejp, men sedan såg jag att något stod skrivet där. Så jag tog loss remsan i smyg innan vi lämnade in grejerna.

– Undrar vad det kan vara? sa jag med andan i halsen.

– Det kan vara nästa ledtråd, sa Luna och stoppade ner remsan i sin jackficka.

Framme vid biblioteket gick vi direkt till bibliotekarien för att fråga om Helios. Bakom oss försvann de sista besökarna ut genom dörren.

– Vad är det som är så intressant med aulan? undrade bibliotekarien och tittade konstigt på mig.

Kanske kände han igen mig från mitt förra besök.

– Men visst är det en spännande byggnad, fortsatte han samtidigt som han sneglade på sitt armbandsur. Och ni är inte de första som har frågor, så därför har jag ritningarna kvar.

Han plockade fram ett stort pappersark och bredde ut det över disken.

– Där, sa han, och pekade ut ett mått på den cirkelformade utbuktningen som föreställde Helios. Det var en linje med pilar i var ände tvärs över den runda byggnaden. Tolv meter, stod det.

– Tack, sa vi och gick hemåt.

Vi hade massor att prata om, och först när vi hade skilts åt kom jag på att vi aldrig läste vad som stod på den där remsan.